

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 24 - 30 mai 2009

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0744/921.703

Înălțarea Domnului Isus Cristos

joi, 28 mai 2009

20 Mai – Tratament nepotrivit

Soțul ajunge într-o noapte acasă beat crișă. Femeia, zăcând la pat cu febră mare, îi reproșează:

- «Eu aici, bolnavă, aproape moartă, iar tu, la băut, la crâșmă.»
- «Taci femeie», îi răspunde soțul. «De asta am băut: pentru sănătatea ta.»

Puțin folos va scoate femeia din tratamentul acesta. Va avea mare noroc dacă nu se va îmbolnăvi și mai tare. Pentru a justifica ceea ce ne convine, aflăm cu ușurință motive fără sens. E nevoie de sinceritate pentru a vedea lucrurile așa cum sunt și a le spune pe nume. Atunci când cineva își recunoaște greșelile ca atare, începe deja să rupă lanțul care îl leagă de ele. Acest prim pas nu este de ajuns, însă este absolut necesar. Trebuie să cultivăm sinceritatea și să cerem ajutor de sus.

21 Mai – Poșta electronică

Era un paroh care avea un sacristan destul de în vârstă și căruia îi cam plăcea vinul. Într-o duminică l-a surprins pe bătrân când pune mâna în cutia mlei și-și băga în buzunar un pumn de monede.

- «Nu trebuie să faci asta, Tiburțiu», îl mustră parohul. «Acești bani aparțin Domnului nostru Isus Cristos.»
- «Păi tocmai, don Manuel», replică sacristanul, «cum eu am să-l văd înaintea sfinției voastre, îi iau ca să-i duc eu.»

Răspunsul este ingenios. Însă adevărul este altul.

Când ne chinuim să ne justificăm greșelile, tocmai atunci ne vin în minte o sumedenie de motive. Partea rea este că știm că nu avem dreptate. Și, ceea ce este și mai rău, dacă cineva o ia pe acest drum al autojustificării, termină prin a crede aceste motive, înșelându-se pe sine însuși.

Cred că este mai greu să-i înșeli pe ceilalți decât pe tine însuși.

Alte feluri de orbire

Suntem orbiți de culori. Refuzăm să vedem chipul lui Dumnezeu care se află în fiecare om - indiferent de culoarea pieii. Orașele noastre suferă astăzi din cauza orbirii noastre rasiale, care este în fond o orbire spirituală. Ce nevoie disperată avem ca Isus să ne redea vederea pentru ca să putem vedea și respecta chipul lui Dumnezeu în fiecare persoană.

Unii dintre noi suntem orbi față de lucrurile care sunt aproape de noi; putem vedea doar ceea ce se află la distanță. Putem vedea cu ușurință păcatele aproapelui nostru dar nu și ale noastre. Credem că posedăm adevărul și respingem punctul de vedere al celorlalți. Ce nevoie disperată avem să ne rugăm: “Doamne, fă să îmi recapăt vederea ca să pot vedea și îndepărta bârna din ochiul meu înainte să mă preocupe paiul din ochiul aproapelui meu.”

Cât de orbi suntem față de prieteni și față de cei dragi ai noștri! În piesa “Orașul nostru”, Thornton Wilder, autorul, o lasă pe Emily să retrăiască după moarte o singură zi din viața ei de pe pământ, și îi auzim rugămintea adresată mamei ei: “O, mamă, uită-te la mine doar un minut ca și cum m-ai vedea cu adevărat!” Ne putem uita la oameni dar să nu îi vedem cu adevărat. Privim prin ei. La fel de bine am putea fi orbi.

Dr. Paul Tournier povestește despre un strălucit chirurg din New York. Totul îi mergea extrem de bine, cu excepția unui singur lucru: soția lui era foarte nervoasă. A trimis-o la un psihiatru care i-a sugerat că nu îi acordă acesteia destulă atenție. Chirurgul a început să se simtă foarte răspunzător de starea nervoasă a soției lui. Știa că simplul fapt de a o trimite la psihiatru nu îl va scuti de această responsabilitate. În timp ce el ducea o viață extrem de captivantă la spital, făcând operații, salvând vieți, făcând cercetare, scriind pentru reviste medicale... acasă soția lui murea de foamete emoțională. Și el a fost complet orb față de acest lucru.

Cât de mult avem nevoie să ne rugăm: “Doamne, fă-mă să îmi recapăt vederea pentru ca slujindu-i pe ceilalți, să nu fiu orb față de nevoile celor dragi ai mei”. Cât de des îi auzim pe oameni plângându-se: “I-am făcut cu mâna pe stradă, dar m-a ignorat”. Oamenii se uită la noi cu ochii lor, dar nu și cu inimile lor. Asemenea fetei care i s-a plâns mamei ei: “Dar, mamă, nu mă ascultă”. Mama a obiectat: “Te ascult”. “Mamă, nu mă ascultă cu ochii tăi”. Cât de mult putem comunica cu ochii noștri! O privire plină de ură, o privire rece ne pot da peste cap și pot face să ne înghețe sângele în vine. Însă câtă bucurie și lumină poate aduce o privire plină de viață. “Doamne, fă să îmi recapăt vederea pentru ca să mă uit la ceilalți cu iubire și bucurie.”

pr. Anthony M. Coniaris
www.predici.cnet.ro